

La Beira

núm. 21 • any 2025

Fundació
La Immaculada
FENT FAMÍLIA

Edita
Residència La Immaculada
Sant Jordi, 2
T. 93 544 52 28
08100 Mollet de Vallès
fundacio@fcapimmaculada.cat

Redacció
Sònia Abad i Anna Duran

Treball de camp
Usuaris, residents, familiars, treballadors,
Direcció i Patronat de la Residència.

Disseny i maquetació
Txell Castells
hola@txell-disseny.com
T. 617 65 08 43

Imprimeix
Minerva Mollet
minerva@minervamollet.net
T. 93 593 36 09

Dipòsit Legal: B-26867-2009

3 Editorial
Rosa Prat, Direcció

Activitats

- 4** Aniversari 46
- 6** Taller de costura
- 8** Sant Joan
- 10** Festa Major
- 14** Bingo familiar
- 16** Visita al Museu Marítim
- 20** Castanyada
- 22** Concurs de moniatos
- 24** Concert ukelele Can Besora
- 25** Formem part d'un projecte pilot
- 26** Projecte fruita
- 28** Activitat de relaxació al centre de dia
- 30** Nadal
- 32** Calendari 2025
- 34** Presentació Mariela
- 36** Carnaval
- 38** Dia de la Dona
- 42** Sant Jordi
- 44** Alumnes 4rt ESO Lestonnac
- 46** Sortida Fira Sant Ponç
- 48** Decorem el centre

Col·laboracions

- 51** Ser un noi jove en el món de la gerocultura
- 52** Grup de suport i ajuda mútua La Immaculada
Escrit sobre la comissió de disfàgia

53 Donacions

54 Qui som, què fem
Descripció del Centre: Rosa Prat (Directora)

55 Necrològiques

Editorial

Rosa Prat
Direcció

Un any més, ens retrobem a través de les pàgines de la nostra revista “La Beira” per fer memòria del camí recorregut. Aquest recull és molt més que fotografies o relats, és un retrat viu i emotiu del dia a dia de la nostra fundació. Hi trobareu moments compartits, somriures, aprenentatges i també silencis que parlen i fan créixer, any rere any, aquesta gran família que és la nostra residència, amb noves veus i nous records.

Aquest any hem donat la benvinguda a nous residents que, amb les seves històries, han enriquit encara més la nostra comunitat. Cada nou rostre és un món nou per descobrir, i ens sentim privilegiats de poder ser testimonis del seu dia a dia.

Hem compartit una gran varietat d'activitats: tallers, sortides, celebracions i instants de quotidianitat que fan que cada dia tingui un valor especial. Tot això és possible gràcies a la dedicació incansable del nostre equip, la seva cura diària i l'estima amb què fan la seva feina, i a la complicitat de les famílies, que sempre són a prop i ens fan costat. Però, sobretot, volem agrair l'esperit actiu i participatiu dels nostres residents que, amb la seva empenta, fan que la nostra residència sigui un espai viu, acollidor i ple de sentit.

Vull expressar també el meu agraïment més sincer a tots els membres del Patronat, que amb el seu compromís i implicació contribueixen a fer de La Immaculada un lloc on la nostra gent gran se senti a casa.

Tanmateix, aquest any també hem hagut d'acomiar-nos de persones estimades que ens han deixat. Volem dedicar-los un record sincer i ple d'afecte. Els seus noms i les seves petjades ens acompanyen en una cançó, en una mirada, en una frase que encara ressona pels passadissos de la nostra llar.

A totes les persones que hi sou, a les que heu arribat recentment i als que ens acompanyen des del record: gràcies per formar part d'aquesta gran família.

Aquesta revista és un petit homenatge a la gent gran, a l'envelliment digne i actiu, i a la memòria col·lectiva que construïm dia a dia. Esperem que en gaudiu tant com nosaltres hem gaudit vivint-la.

Gràcies per formar part d'aquesta gran família!

Treball de Luisa Grima

Celebració del 45è Aniversari Residència

Sònia Abad
Educatora social

Cada 1 de juny la nostra residència compleix un any més d'història. Aquest any, en van ser 46. Vam celebrar 46 anys de vida, en altres paraules, anys i anys de records acumulats. Això mereixia una bona celebració i per això, no va faltar una bona festa.

Enguany, el primer dia de juny va ser un dissabte. Semblava que estava una mica nuvolat però per sort, no va ploure.

Tot va començar a les 10:30 a la tercera on es va fer la missa habitual de cada any. Tot seguit, vam baixar al pati on vam poder gaudir de bona música i un pica-pica.

A més, també les persones que duen a terme el taller de costura que es realitza a la residència cada setmana, van muntar una paradeta on van vendre tot allò que havien estat cosint durant l'any.

Per commemorar aquest dia, es va fer també una exposició de fotos d'antics residents que van ser col·locades en marcs creats manualment pels usuaris i residents del nostre centre.

L'assistència va ser molt nombrosa, van venir molts usuàries i residents del centre acompanyats del seu familiars. També van assistir diversos membres de l'equip de treballadores del centre. Una de les visites més especials, però, va ser la se l'alcaldeessa de Mollet, qui ens va voler acompanyar en aquesta celebració.

Dies després, es va poder realitzar una petita tertúlia entre tots els assistents i alguns d'ells explicaven com va anar:

"Mesa muy bien colocadas y todo decorado muy majo" (Josefa Checa)

"En la parada de costura lo vendieron todo y usarán el dinero para comprar una máquina de coser y material" (Paulina)

"La organización fue muy buena, hubo mucha gente, pero todo salió perfecto." (María Rodríguez)

"Hi havia de tot per menjar: pa, formatge, olives, patates... i la misa va ser molt maca." (Natalia Oliveras)

"Estuvimos rezando, dando palmas, luego en el picapica había de todo (dulce y salado). Lo pasamos muy bien." (Ana Benjumea)

Taller de costura

Enfila'm l'agulla

Paqui López, Vanesa Ramos, Roser Fuente i María Esquirol
Equip de voluntàries de "Enfila'm l'agulla"

Fa poc més d'un any vam començar aquest projecte de costura aprofitant que teníem tantes dones que havien cosit tant al llarg de la seva vida (treballant d'això o fent la roba per la família).

Vam començar amb dues voluntàries i quatre o cinc dones. A hores d'ara, s'ha convertit en un projecte que compta amb quatre voluntàries i amb un grup d'entre tretze i quinze dones.

D'aquesta manera, d'una forma lúdica es senten útils i recorden tot allò que feien a la seva joventut i al llarg de la seva vida.

Aquesta aventura es fa present arrel de la festa d'aniversari de la residència al juny del 2024. En aquell moment, vam decidir que havíem de posar nom a aquest projecte que cada vegada creixia més. No sabíem ben bé com dir-li però degut a que totes les àvies ens demanaven que els hi enfiléssim l'agulla, vam pensar que aquest podria ser el nom: "Enfila'm l'agulla".

Aquell mateix dia vam muntar la primera paradeta per vendre tots els productes que havíem esta fent amb els material de donacions de les famílies. Sense la seva ajuda, tot això no hagués estat possible.

Amb el diners que vam obtenir amb les ventes d'aquella paradeta, vam comprar una màquina de cosir pròpia per a fer més i millors productes.

Actualment, seguim posant una paradeta quan tenim ocasió (Nadal, Bingo familiar, Sant Jordi...), sempre té molt bona acollida i a més, passem una molt bona estona.

Hem de donar les gràcies a les famílies i al centre per la confiança depositada en nosaltres. Esperem que això continuï i puguem seguir treballant tant bé amb aquest grup de dones.

Els anys passen volant

La Doni és la mitjana de les tres filles que van tenir la Carme de cal Carinyena i el Vicenç, el fuster de la Teneria.

Va ser una nena feliç que compartia moltes estones amb les seves germanes la Sisca i l'Aurora, les cosines i les amigues dels col·legis Nous de Mollet. Estar amb canalla sempre li ha agradat i quan no la trobaven per casa ja sabien que estaria a cal Tarrés amb la Mª Teresa i la Mª Magda a coll.

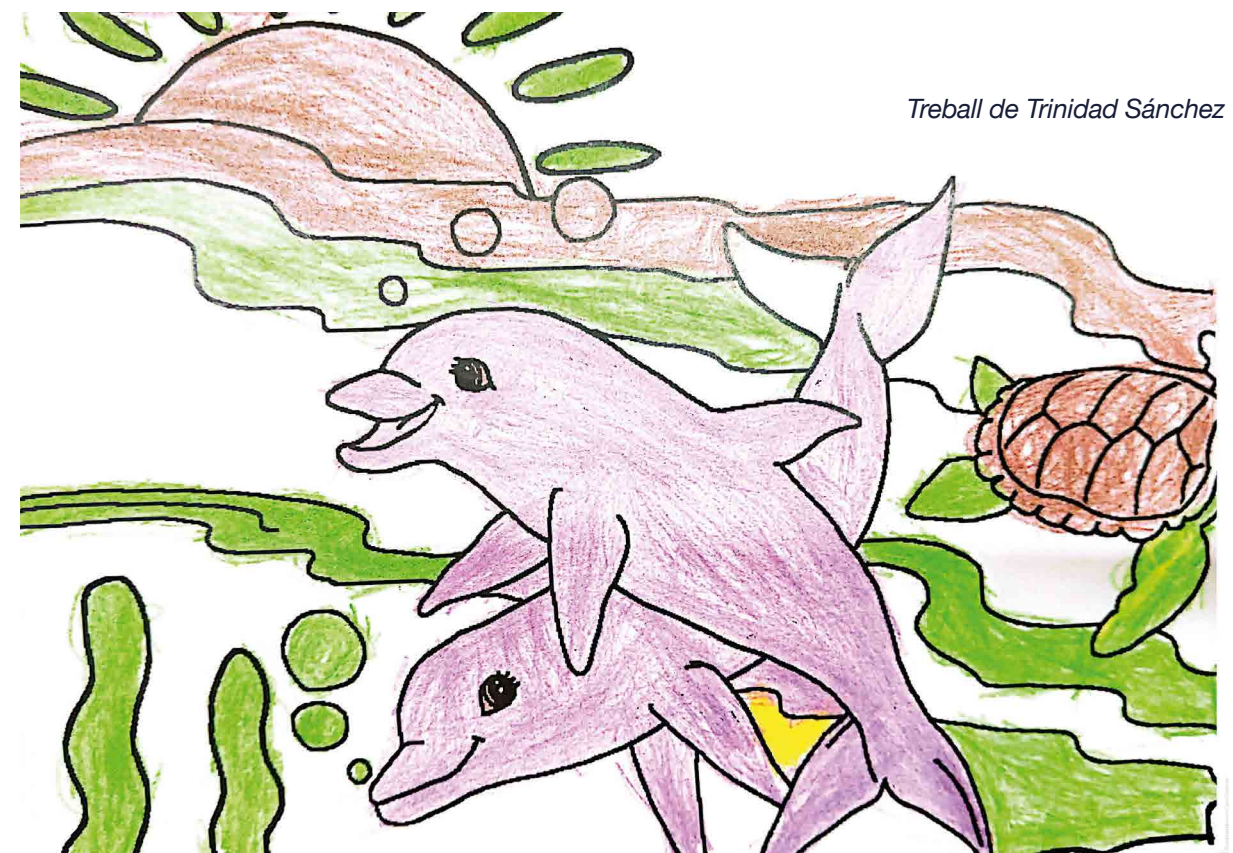
Als vint anys es va casar amb el Josep, un andalús alegre i xerraire que sempre té històries per explicar i que la va conquistar al primer ball. Un any més tard va néixer la seva primera filla, la Sílvia, i poc després van arribar el Vicenç i l'Ivan per a fer la vida més mogudeta. A Mollet vivien al seu piset a prop de les cosines: la Teresa i la Nuri; però ara ja fa més de trenta anys que viuen a Matorelles, a una casa que ha viscut de tot i on s'han celebrat amb la família i amics totes les festes assenyalades.

L'any 2000 amb els 50 a punt de tocar, va arribar la primera neta, l'Anna i tres anys després el Dídac. Tots tres han compartit molts matins d'anar a escola. Els migdies eren per treballar, com a monitora de menjador de l'escola Can Parera de Montornès. I la tarda per fer activitats: xerrades a la biblioteca, ioga, cursos de pintura... Els quadres són maquiíssims, si alguna vegada aneu al despatx de la treballadora social del HSS podreu veure 2 quadres signats Denise, els ha pintat la Doni.

Té dues netes més, l'Elsa i la Vilma que l'omplen de joia i alegria. També ha gaudit molt dels amics com el Berto i la Carme compartint confidències, fent viatges, sortides de cap de setmana o berenars al Viena.

Ara va cada dia al centre de dia de la residència La Immaculada, on comparteix amb els companys estones i activitats que després explica als nets amb il·lusió.

Dídac Aparicio, net de Dionisia Escura

Sant Joan

Focs, música i coca!

Sònia Abad
Educatrice social

Encara que la revetlla de Sant Joan s'acostuma a celebrar el 23 de juny per la nit, a la immaculada enguany la vam celebrar per anticipat.

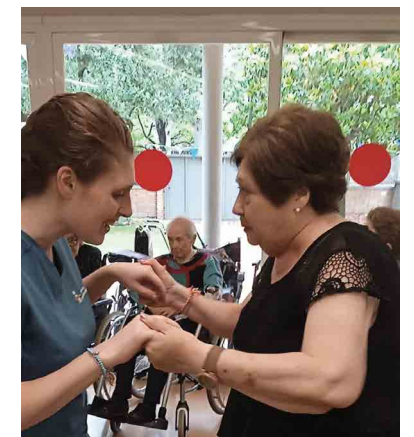
El 20 de juny vam fer una petita festa de revetlla. Va ser un dia plujós i no vam poder sortir al pati però tot i així vam gaudir molt celebrant-ho.

Vam posar música i vam ballar moltíssim. Va sonar tot tipus de música: pasdobles, vals, flamenc, rumba, boleros...per tots els gustos!

Després, es va repartir coca de Sant Joan de crema, de pinyons, de fruita confitada...també per tots els gustos perquè tothom quedés amb la panxa plena i ben content.

Finalment, com no podia faltar, també es van tirar petards i focs artificials per posar punt i final a la festa com calia.

En acabat, ja tocava descansar de tant marxar i tornar a omplir la panxa amb el dinar. Tot plegat, va ser que fos un matí d'allò més divertit per tots!

Festa Major Mollet

Sonia Abad
Educatora social

Enguany, per l'època de festa major del poble, vam rebre al nostre centre diverses visites d'aquelles colles de Mollet que participen en els diferents actes que es fan en aquells dies de festa.

La tarda del divendres 2 d'agost, ens van venir a veure el grup de diables. Era un dia especialment calorós i semblava que aquesta calor, xafava una mica els ànims generals. De seguida que van començar a tocar els tambors, amb els seus crits i la seva música van animar l'ambient i molts dels residents van ballar i van poder també tocar els tambors. En definitiva, van fer que ens fos una tarda d'allò més divertida.

El 12 d'agost vam tornar a tenir una visita. De fet, en vam rebre dues de visites aquell dia, una pel matí i una altra per la tarda. En el cas de la primera, els petits diables, els espiadimonis ens van fer un espectacle de música i ball ben entretingut. Els nostres residents van gaudir molt veient com els nens anaven amunt i avall vestits de petits diables. D'altra banda, la colla de Torrats ens van fer passar una gran tarda amb la música dels seus tambors i gralles.

El 13 d'agost, ens vam posar els mocadors de Torrats i Morats perquè aquell dia vam fer la primera prova morada/torrada, començava la competició!

Així doncs, la primera prova en el que es van enfrontar les dues colles dels nostres residents va ser el "llançament de pollastre". Es tractava de llençar un pollastre de plàstic el més lluny possible. Va estar força renyit però finalment, els guanyadors van ser la colla torrada.

El 14 d'agost, vam tenir una nova visita: el grup de karaoke del Casal ens van venir a veure per primera vegada. Gràcies a ells vam passar un matí ben alegre cantant tots junts i gaudint del espectacle que ens van oferir.

Bingo familiar

Una tarda de bingo

Silvia Camargo
Treballadora social

Aquest setembre, hem tornat a celebrar una activitat molt especial per a tots els membres de La Immaculada: el Bingo Familiar! Com cada any, ens vam reunir al pati de l'Olivera, on usuaris, famílies i treballadors vam compartir una estona de diversió, converses i rialles.

Lola va ser l'encarregada de cantar els números, i ho va fer amb molta energia i gràcia.

La gran novetat ha estat que els premis han estat creats per les usuàries del taller de costura. Això ha donat un toc especial a les recompenses, ja que cada premi va ser elaborat amb molta dedicació i estima. El nostre grup de costureres va demostrar novament el seu talent.

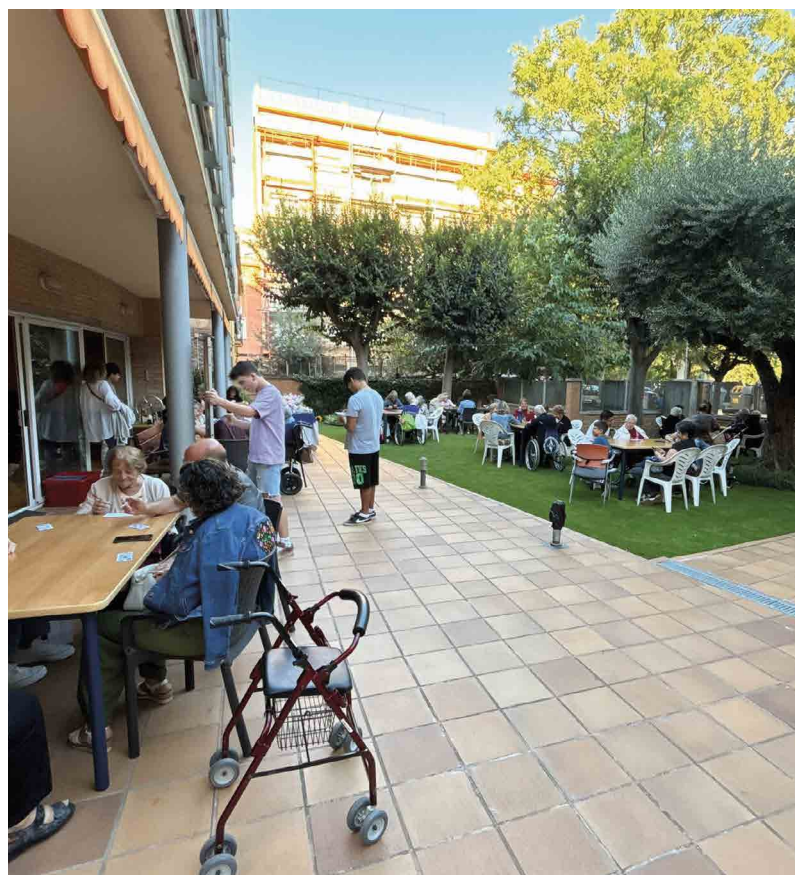
A més, vam comptar amb un petit lloc de venda on es podien adquirir algunes de les creacions realitzades al taller de costura.

Quan va caure la nit, tots els presents vam gaudir d'un sopar agradable, acompanyat de converses que van amenitzar la vetllada.

El Bingo Familiar és una gran oportunitat per relacionar-se, conèixer altres famílies, compartir experiències i enfortir els vincles que fan que aquesta casa sigui tan especial. Aquesta casa és, sens dubte, la vostra.

Si no vau poder venir, no dubteu a reservar la data per a la pròxima trobada.

Us hi esperem a tots!

Visita al Museu Marítim

Maria Rosa Garriga Serra
Filla de Maria Rosa Serra

La mare fa 3 mesos que està a la Residència i quan vaig rebre la comunicació de la sortida, vaig pensar que seria bo per ella participar-hi. Sempre li havien agradat les excursions i viatges. Doncs dit i fet el 9/10 abans de les 9h estàvem a punt per tenir la nostra experiència al Museu. El viatge amb l'autocar adaptat va anar perfecte per tots, els residents i els acompanyants. Vàrem arribar a les Drassanes i ens esperava la visita guiada que es va fer en dos grups, va ser molt interessant, sempre aprens quelcom nou, allà hi ha part de la història del país. Aquells grans vaixells et transporten a una altra època.

Després de la visita ens esperava el dinar al restaurant del Museu, una idea genial perquè evita nous desplaçaments. El menú molt correcte, d'acord al que s'havia demanat i les necessitats dels residents.

Al acabar el dinar vàrem anar tot passejant cap al Port Vell i també direcció al Moll de la Fusta, on encara hi havia els stands de la Copa Amèrica, fins i tot alguns residents es varen atrevir a fer unes cistelles de bàsquet que hi havien en un stand i ens regalaren uns barrets de roba. El sol de la tarda ens acompanyava, al igual que els vaixells i el mar. Va ser una sortida molt agradable, ens ho vàrem passar d'allò més bé. Haig d'afegir i per mi important, va ser la relació que tens amb altres residents i familiars que no coneixies i que comparteixen la vida diària amb la meua mare. Felicitacions per l'organització i les persones que han fet possible aquesta sortida.

Fins la propera

Una vida entre la vall i la muntanya

Jo, Ferran, vaig néixer fa 72 anys en un poblet del nord de Màlaga. Aquest estiu farà 58 anys que visc a Mollet del Vallès. Vaig estudiar Peritatge Mercantil.

Treball de Doni Escura

La meva primera feina la vaig desenvolupar en un forn de Mollet, i era tan jove que la meva mare m'acompanyava, sobretot a l'hora de plegar, quan el dia encara no havia nascut. Poc temps vaig fer d'aprenent de forner, perquè de seguida vaig trobar feina a una empresa emblemàtica de Granollers, Jabones Camp, S.A., que posteriorment ha tingut altres noms i propietaris.

Allà vaig desenvolupar tota la meva vida laboral, treballant a la fàbrica, a les oficines i al laboratori.

Sempre m'ha agradat molt passejar per la muntanya.

Ara no puc fer-ho com abans, però dono gràcies per les innombrables caminades per La Molina i els seus voltants.

Sempre porto al meu cor l'aire pur, les prades amb els ramats, els camins pedregosos i els núvols empesos pel vent.

Aviat farà un any que vinc al Centre de Dia de La Fundació Casa Asil Parroquial La Immaculada, on també dono gràcies pel tracte rebut i pels nous companys que m'envolten.

Artur Labrador, germà de Ferran Labrador

Vicenta Alonso Alonso

Me llamo Vicenta Alonso Alonso, nací en una aldea pequeñita de la provincia de Soria llamada La ventosa del ducado, ya hace casi 90 años.

Mis padres fueron agricultores en el pueblo, como casi todos los habitantes, tuve un hermano año y medio más mayor que yo. Fuimos muy felices en nuestra infancia. Allí conocí al que sería mi marido, Porfirio.

Mi padre, falleció con 55 años y tuvimos que emigrar a Barcelona, mi hermano, mi madre y yo. Allí estuve trabajando de costurera en una casa particular y también en una clínica planchando ropa. También en Barcelona, me casé con mi marido y luego nos fuimos a Gerona donde nació nuestro primer hijo Raúl.

Pasado 2 años, volvimos a Barcelona, donde nació mi segundo hijo, Javier. Nos instalamos en una portería de un edificio de inquilinos donde trabajé como portera hasta que me jubilé. Mi marido trabajó de taxista hasta que falleció a los 56 años. Hasta la fecha tuve una vida austera pero muy feliz, donde la familia era mi vida.

Luego me volqué con mis hijos y les ayudé en sus estudios, que tuvieran un porvenir en la vida. Creo que lo hice bien.

Al jubilarme me mudé a otra zona de Barcelona donde teníamos, mi marido y yo, una vivienda que la habíamos comprado con toda la ilusión del mundo para cuando nos jubiláramos. Allí, me hicieron abuela de 2 preciosos nietos, Leo y Tadele, que me los quiero con locura, ¡Lo guapos que son! En Nou Barris, disfruté de mi jubilación, 23 años de mi vida, con vecinos, hijos, nueras, nietos y familia en general. Hasta que me he ido a Mollet, a estar cerca de mis nietos y mi hijo Javi.

Ahora vivo en la residencia La Immaculada, en Mollet del Vallès, y estoy muy contenta de estar aquí, que sea por muchos años.

Javi López Alonso, fill de Vicenta Alonso

Celebració de la castanyada

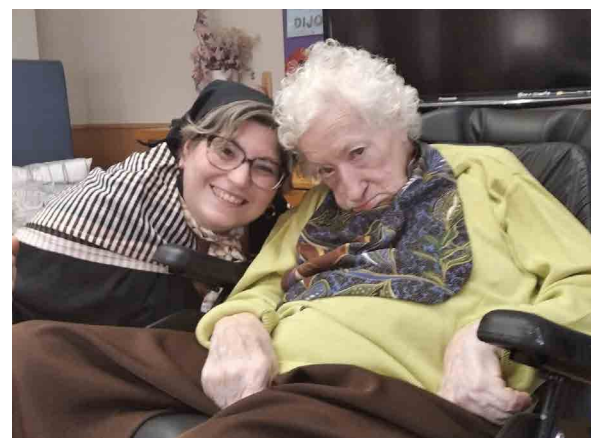
Sònia Abad
Educatora social

Quan s'acosta la tardor, s'acosta també l'hora de celebrar la castanyada. A la Immaculada, ens agrada celebrar totes les festes i que els nostres residents i usuaris puguin passar una bona estona tots junts.

Així doncs, un any més, no podíem deixar passar l'ocasió....el 31 d'octubre vam fer una festa per celebrar la castanyada. Com ja és costum al centre vam fer un ball amb el Dj Pedro qui va posar música per tots els gustos.

Vam passar un matí d'allò més divertit on vam ballar fins a dir prou!

Per la tarda, no van faltar els panellets, els moniatos i les castanyes per acabar el dia amb la panxa ben plena i contenta. Va ser un dia ben rodó, l'esperem amb moltes ganes que arribi l'any vinent per tornar-lo a celebrar igual de bé!

Concurs de moniatos

Sònia Abad
Educatora social

Per tercer any consecutiu, al octubre d'aquest any vam celebrar el concurs de moniatos. Cada planta i centre de dia va disfressar un moniato. També van poder participar tots aquells familiars que volguessin.

Hi va haver moniatos molt curiosos...el de la primera planta va ser una mòmia situada en un escenari egipci amb tots els detalls.

El de la segona planta era totalment diferent, va ser un moniato d'allò més flamenc, vestit de color vermell i amb lunars ambientat en un "tablao" flamenc.

L'equip tècnic de la residència també va fer la seva i va presentar dos moniatos disfressats de pingüins amb bufanda i tot, en un escenari gèlid pescant en un llac.

Pel que fa al moniato de centre de dia, es va convertir un senyor bomber acompanyat amb un camió amb manguera i tot. Tampoc li faltava cap detall!

El moniatos que van ser presentats pels familiars tampoc es van quedar enrere, n'hi havia de molt diferents: un Mickey Mouse, un moniato amb vestidet que semblava una ratolina com una nina, un moniato pelut que semblava un troglodita, un moniato ben català amb barretina i senyera i un eriçó ben divertit.

Finalment, les encarregades del taller de costura van presentar també un moniato situat en un taller de costura. Era un taller de costura on no hi faltava de res i no cada peça estava molt cuidada, digne d'admirar!

Es van fer votacions a través d'una urna a la mateixa entrada de la residència, no eren exposats, i a través del Instagram (residencia_laimmaculada). El dia 30 d'octubre es va fer recompte de vots i van ser tres els guanyadors: en primer lloc va quedar el taller de costura, en segon el moniato troglodita i en tercer lloc la ratolina.

Com cada any, va ser tota una experiència, els residents i usuaris de centre dia van estar ben entretinguts confeccionant els moniatos i a més van quedar vertaderes obres d'art!

Rosario Rufino

Me llamo Rosario Rufino. Nací en Granada, a tres calles de la preciosa Alhambra. Recuerdo que de pequeña me gustaba bañarme con mis hermanos en el río que había cerca. Éramos 10 hermanos, yo era la cuarta. Acabábamos todo empapados hasta arriba y cuando mi madre nos veía se echaba las manos a la cabeza.

Allí en Granada conocí también al que fue mi marido, Eduardo. No conocimos en el hospital. Él estaba ingresado porque tuvo un accidente conduciendo un camión. Yo acompañaba a mi hermana a visitar a un amigo y allí lo conocí.

Él no era de Granada ciudad como yo, era de un pueblo cercano pero su madre tenía un bloque de pisos allí y un bar. Él le ayudaba en todo lo que podía y por eso, estaba viviendo en Granada. Un poco más tarde de conocernos, nos casamos y nos fuimos de viaje de novios y enseguida me quedé embarazada de mi primera hija.

Después, decidimos irnos a vivir a Madrid donde vivía un tío de mi marido. Él nos prometió trabajo para los dos en una fábrica, pero finalmente, sólo hubo trabajo para Eduardo, yo debía quedarme trabajando en casa y eso no nos gustó porque no es lo que habíamos pensado. Así que, nos mudamos nuevamente a Barcelona donde finalmente di a luz.

No nos convenció del todo vivir en Barcelona, teníamos una amiga en Mollet, por eso tomamos la decisión de cambiar nuevamente de ciudad e irnos a vivir a Mollet.

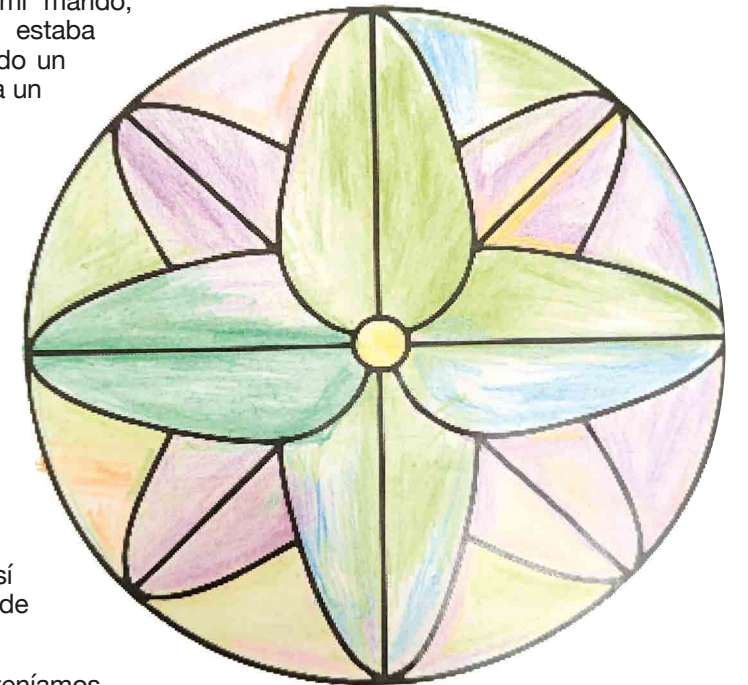
Allí nació mi segunda hija y fue donde ya nos quedamos a vivir el resto de nuestras vidas. Mi marido consiguió un buen trabajo con un buen horario. Nos compramos una casa bonita donde vivíamos con nuestras hijas.

Cuando Eduardo se jubiló, viajamos a muchos sitios distintos. Fue una época que disfruté muchísimo hasta que él se enfermó. Lo cuidamos en casa entre todos, mis hijas y yo. Incluso recuerdo que teníamos un perrito pequeño que le hacía mucha compañía, siempre estaba cerca de él, se metía por todos lados, incluso en la cama. Cuando se murió, el perrito se quedó a su lado sollozando.

Mis hijas tuvieron una hija cada una. Mis dos nietas ya son mayores y ninguna de ellas vive en Catalunya. Las dos viajan mucho por trabajo y las veo poco.

Respecto a mí, hace 8 años que murió mi marido y lo echo mucho en falta. Ahora vivo aquí en la Immaculada desde hace un año y medio. No estoy mal y mis hijas me van visitando, de vez en cuando salimos a dar un paseo y a tomar un café y así me entretengo un poco. Aquí vivo tranquila mientras siguen pasando los años.

Rosario Rufino

Treball de Cati Cano

Concert ukelele Can Besora

Un matí musical

Sònia Abad
Educatrice social

El 7 de gener vam tornar a rebre amb els braços oberts a un grup d'alumnes de l'escola Can Besora. Ens van delitar novament amb la dolça música dels seus ukeleles. Van tocar diverses cançons de les quals ens van explicar la seva història. A més, ens van regalar una última cançó en llengua de signes que ens va acabar de conquistar.

La bona música i la tendresa que desprenen els infants van fer que fos un matí màgic per tots els nostres residents i usuàries.

Gràcies nois i noies de Can Besora, esperem tornar-vos a veure aviat!

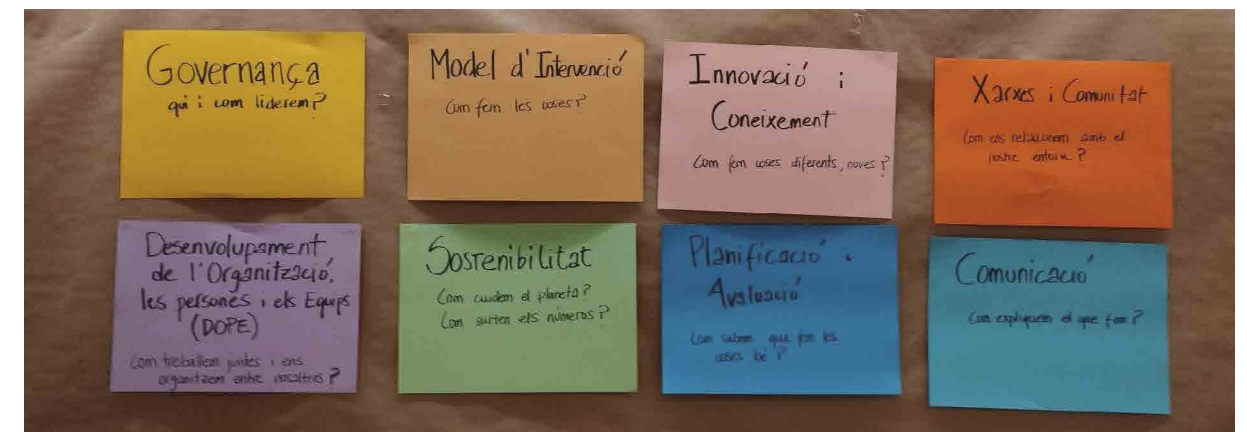
Formem part d'un projecte pilot

La Biscuit

Som la Biscuit, una consultoria d'innovació i transformació social, que promou un món més just i ètic a través de l'enfortiment de les entitats socials que acompanyen persones en les diferents transicions de la vida.

Ja fa uns mesos que estem treballant amb la Rosa i l'equip de la Immaculada amb un projecte pilot de pilots, finançat per la Fundació Fèlix Llobet i compartit amb tres altres entitats del sector de l'envelliment - Les Vetes de Salt, el Casal Fàtima de Calella i la Llar la Mercè de Barcelona-. Des del projecte volem posar sobre la taula totes aquelles pràctiques i maneres de fer pròpies de cada entitat, com ho són de la Immaculada l'eficiència, la cura i la sostenibilitat ambiental, entre d'altres, amb la finalitat de compartir, aprendre i traçar un camí plegades de quatre anys.

Serà un procés on ens anirem trobant, coneixent i participant amb vosaltres, famílies de residents, residents, treballadores i tota la comunitat que envolta la Immaculada. Esperem que el projecte us engresqui tant com a nosaltres i ens veiem aviat!

Projecte fruita

Sònia Abad
Educatrice social

A la Immaculada realitzem comissions amb els residents de plantes i usuaris de centre de dia que ens ajuden a conèixer millor les seves necessitats, interessos i a recollir propostes de millora.

En una d'aquestes comissions, un dels temes que va sorgir feia referència a la fruita que es menjava al centre. Els participants comentàvem que no els hi agradava i proposaven anar un di al mercat a comprar-la.

Dit i fet! Un dimarts de novembre, que feia un bon solet, vam anar a donar un volt pel mercat amb un grup de residents i vam comprar aquella fruita que ells mateixos van triar.

El dia següent, ells mateixos amb l'ajuda de l'educadora van pelar i tallar la fruita per fer una macedònia que se la van menjar de postres a l'hora de dinar.

Va ser una experiència ben entretinguda i sobretot ben deliciosa!

Treball d'Antonia Porcel

Isabel Padilla "la pajarita"

La Isabel es una va néixer al més petit d'Andalusia, Benitagla. A 70km de la capital d'Almeria. Els habitants d'aquest poble vivien de l'agricultura i de la ramaderia, sense luxes i amb molt treball.

Des de molt petita va viure amb els seus pares, la Isabel i el Juan, la seva àvia, la Avelina, i amb el seu germà, el Juan. Als 16 anys, va conèixer al que va ser el seu marit, l'Antonio, veí també del poble i amb qui va marxar a Catalunya a buscar una oportunitat per prosperar.

Van arribar a Mollet del Vallès i de seguida van començar a treballar, la Isabel a la Rània i l'Antonio a la Derbi. Aquí van tenir la seva única filla, la Paqui, qui molt aviat els va donar dos nens: el Daniel i el Juan Antonio (jo).

La Isabel va viure al carrer Sant Jordi de Mollet molt feliç en família i cada any durant el període de vacances es reunia amb la resta de família al seu poble i a Almeria, sempre cuidava dels seus nets tant aquí com allà.

El seu marit Antonio va perdre la vida precisament en aquell poblet al febrer de l'any 1996, des de que es va jubilar baixava molt sovint perquè cuidava de les dues cases que tenien i estaven a la espera de que el seu germà i jo fóssim més grans per ella per ella retirar-se definitivament a Almeria.

Finalment la Isabel i la seva filla, la Paqui, van poder anar a viure el retiro l'any 2010 i va poder fins l'any 2020.

Avui dia, la Isabel té 3 besnets: l'Aaron, la Nadia i la Lucia, 2 dos nets: El Daniel i el Juan Antonio i una filla, la Paquita.

Té una gran amiga que es coneixen des de que van néixer que és la Isabel Peralita, qui la visitar molt a la residència.

Juan Antonio Reyes Sánchez,
net d'Isabel Padilla

Treball de Rosa Serra

Activitat de relaxació al centre de dia un espai de benestar i connexió

Noemi Massaguer
Gerocultora

Des del mes de febrer, el nostre centre de dia ha posat en marxa una nova activitat de relaxació dissenyada per promoure el benestar físic i emocional dels nostres usuaris. Aquesta iniciativa ha estat rebuda amb entusiasme i ha demostrat ser una eina valuosa per a la millora de la qualitat de vida dels participants.

Un viatge de relaxació

Cada sessió comença amb petits estiraments que ajuden a alliberar tensions acumulades en el cos. A través d'aquests moviments suaus, els participants poden notar com la seva musculatura es relaxa i es prepara per a la següent fase de l'activitat. Els estiraments no només milloren la flexibilitat, sinó que també fomenten una sensació de llibertat i alleugeriment.

A continuació, es realitzen exercicis de respiració que ajuden a centrar la ment i a reduir l'estrès. Amb cada inhalació profunda, els participants aprenen a connectar-se amb el seu cos i a alliberar les preocupacions del dia a dia. La respiració conscient és una tècnica poderosa que contribueix a la calma interior i a la claredat mental.

Consciència del propi cos

Un dels aspectes més destacats d'aquesta activitat és la consciència del propi cos. A través de la música de relaxació, els participants són guiats a explorar les seves sensacions corporals, a identificar zones de tensió i a practicar l'acceptació del moment present. Aquesta connexió amb el cos no només és terapèutica, sinó que també fomenta una major autoestima i una millor imatge corporal.

Pilotes d'arròs: una eina creativa

Per afegir un element lúdic i creatiu a les sessions, s'han introduït pilotes d'arròs fetes amb globus. Aquestes pilotes són utilitzades com a eines de massatge i relaxació. Els participants poden fer servir les boles per realitzar massatges suaus sobre les seves cames, braços i altres zones del cos, ajudant a estimular la circulació i a relaxar la musculatura. A més, el tacte suau dels globus proporciona una sensació de confort i benestar.

L'activitat de relaxació al centre de dia ha estat un èxit rotund, aportant un espai de tranquil·litat i benestar als nostres usuaris. A mesura que continuem amb aquestes sessions, esperem seguir veient els efectes positius en la salut física i emocional dels participants. Estem compromesos a oferir activitats que millorin la qualitat de vida i fomentin un ambient de cura i respecte. Moltes gràcies per la vostra participació!

Un Nadal sense parar de celebrar!

Sònia Abad
Educatora social

Treball de Andreu Piñero

Com cada any, a la Immaculada ens agrada celebrar les festes com cal i l'època de Nadal no pot faltar una programació ben completa per celebrar-ho.

Enguany, vam començar ben aviat, a principis de desembre. El dia 10, ens van visitar un grup d'infants de l'escola Lestonnac cantant-nos unes boniques nades per anar omplint el centre d'esperit nadalenc.

El dia 13, vam rebre una altre visita. Els petitons també de Lestonnac ens van ajudar a guarnir l'arbre de Nadal. Vam compartir una bona estona junts i vam aconseguir fer un arbre de Nadal preciós!

El dissabte 14, vam seguir gaudint de la música amb la visita de la jove orquestra municipal de Mollet, delectant-nos amb unes veus meravelloses.

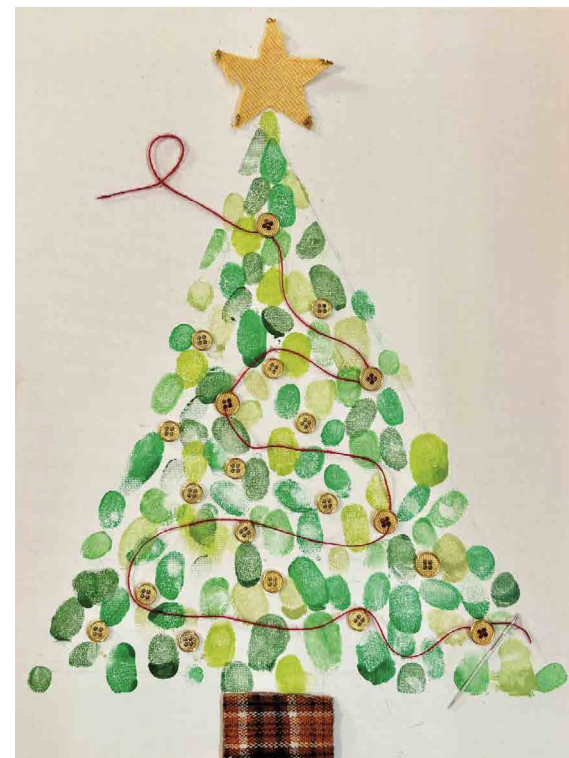
El 18 de desembre, qui ens va venir a veure van ser alumnes de l'escola Gallecs, qui també ens van cantar unes boniques nades que ens van fer passar un matí ben joiós.

El dissabte 21, va ser un dia ben atapeït. Pel matí, ens van visitar uns joves de l'església Buen Pastor per regalar-nos novament un moment entranyable amb música natalenca. Per la tarda, vam sortir pel poble a veure el pessebre vivent i a viure l'ambient nadalenc que s'hi respirava.

El 23, tocava fer cagar el tió. Gràcies a l'ajuda d'alguns nens que ens van visitar, el caga tió ens va cagar un munt de dolços deliciosos.

El dia següent, tocava assistir a la missa de Nadal on vam omplir de glòria els nostres cors.

Finalment el 31 vam fer una gran festa de cap d'any on vam ballar, cantar i menjar el raïm desitjant que l'any nou fos un gran any.

Estrenem calendari!

Sònia Abad
Educatora social

Cada any confeccionem el nostre propi calendari amb les fotos que s'han anat fent durant l'any. Com sabeu, sempre estem fent cosetes i fotos d'activitats, sortides, tallers, festes, visites...mai falten!

Aquest any, però, ho hem volgut fer una mica diferent. Hem fet una foto per cada mes de l'any tematitzada segons l'època o alguna festivitat relacionada amb aquell mes on hi apareixen treballadores i residents i usuaris. Ha quedat un àlbum ben divertit i només cal veure algunes fotos per saber que també ens ho vam passar d'allò més ben fent-les!

2025

Gener

Febrer

Març

Abril

Maig

Juny

Juliol

Agost

Setembre

Octubre

Novembre

Desembre

Presentació

Benvinguda Mariela

Sònia Abad
Educatora social

Aquest any, al nostre centre es va produir un canvi d'infermera. La Mariela és la nova infermera que atén als residents i usuaris per les tardes. Així doncs, ens ha escrit unes paraules per presentar-se:

"Me llamo Mariela Pereira Garayo, nací el 4 de Diciembre en el año 1993 en la ciudad de Caaguazú en Paraguay. Soy enfermera, me gradué en el año 2016, luego hice un post grado en Didáctica universitaria y una especialización en Neonatología."

Actualmente estoy trabajando en la Residencia Immaculada, me incorporé el 10 de junio del 2024. Me llena de satisfacción poder seguir ejerciendo esta profesión y brindar la mejor atención de mí." (Mariela Pereira, infermera de tarda)

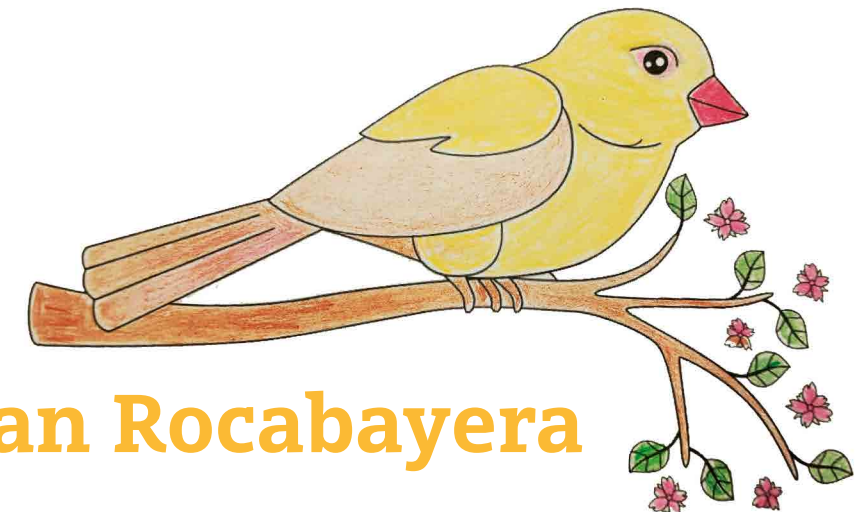
L'alegria de la Joana

La meva mare, Joana, és una dona molt especial per nosaltres. De jove, va treballar a un hospital en la bugaderia, una feina que sempre recorda amb estima. Es va casar amb l'Anselmo i va tenir dues filles la Carmen i la Nuria, a qui estima molt.

Ha viscut tota la seva vida al barri de Fabra i Puig de Barcelona, i fa uns 15 anys que viu a Mollet del Vallès. Fa 25 anys que es va quedar vídua però això no va fer que perdés la seva alegria i vitalitat.

És una dona que li encanta ballar i escoltar música i sempre és la primera en apuntar-se a qualsevol festa o celebració. La seva passió per la música i el ball la fa molt feliç i contagiosa. Com a mare i àvia, és molt afectuosa i "carinyosa", sempre atenta a les necessitats de la seva família. A més, li encantava preparar menjar per a les reunions familiars i és una excel·lent amfitriona que fa que tothom se senti com a casa seva. La Joana és una dona que irradia amara i alegria i la seva presencia omple de calidesa el nostre dia a dia.

Núria Fornies, filla de Joana Santclement

Treball de Rosa Serra

Rosa Juan Rocabayera

Em dic Rosa i vaig néixer l'1 de març de 1933. Tinc 92 anys i he viscut sempre a Mollet del Vallès, molt a prop de l'estació de Santa Rosa. Soc la gran de dues germanes.

La meva infantesa va estar marcada per la Guerra Civil. Recordo anar pel carrer amb un pal de fusta lligat al coll per mossegar-lo durant els bombardejos i així no fer-me mal a les orelles. Durant la guerra, un soldat em donava més ració de menjar perquè deia que m'assemblava a la seva filla. Aquell gest no l'he oblidat mai.

Vaig poder anar a escola, cosa poc habitual en aquella època, però ho vaig deixar als 12 anys per ajudar a casa. Primer treballava repartint carn amb bicicleta i després a una fàbrica tèxtil, fins a la jubilació.

A 23 anys em vaig casar, però poc després vaig perdre la meva filla acabada de néixer i mesos més tard al meu marit. Van ser anys molt durs. Anys més tard, el 1963, vaig conèixer en José, amb qui vaig compartir gairebé 50 anys de vida. Vam tenir dues filles, la Montse i la Mercè. Passàvem els estius a Màlaga, la seva terra natal.

Amb els anys, vam ser avis. En Ferran va néixer el 1990, després la Marta, la Txell i la última, Gemma, que va néixer al 2005. He gaudit molt amb ells, cuidant-los i compartint moments. Avui dia, tots són grans: treballen o estudien i segueixen fent-me sentir molt orgullosa de la família que hem creat.

Ara visc a una residència, però continuo gaudint de les petites coses: passejar, prendre un cafè, trobar-me amb gent coneguda... He tingut una vida plena i estic agraïda per tot l'amor que m'ha envoltat.

Nets de Rosa Juan Rocabayera

Carnaval

Disbaurxa veneciana a La Immaculada

Sònia Abad
Educadora social

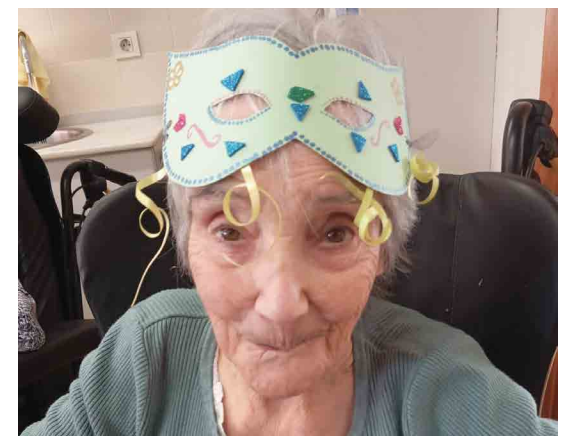
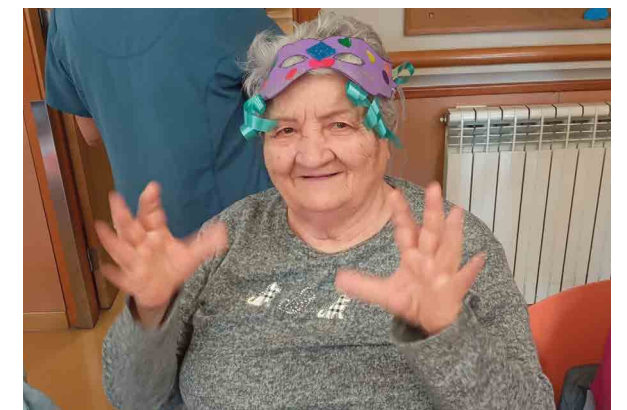
El 27 de febrer vam celebrar el Carnaval a la nostra residència. Com cada any, vam estar preparant tots junts les nostres pròpies disfresses.

Enguany vam decidir que la nostra festa estigués ambientada en el Carnaval de Venècia. Per això, vam elaborar màscares de tot tipus que fessin d'aquest dia, un dia com ha de ser, un dia de festa i diversió. A més, també vam fer una gòndola ben veneciana, no podia faltar!

Al taller de costura, també va fer la seva aportació. Totes les dones que hi participen van confeccionar diferents accessoris de carnaval també per anar ben guarnits per carnaval.

La creació de màscares, va ser una de les moltes activitats manuals que realitzem durant l'any al nostre centre. Aquest tipus de tasques ajuden als nostres residents i usuaris a promoure i millorar la seva capacitat cognitiva, la seva creativitat i a nivell físic, la seva psicomotricitat fina. A més, els permet desconnectar i passar una bona estona compartint moments junts. Així que no només vam passar una bona estona fent festa sinó que també ho vam fer preparant-la.

El dia de la festa, anàvem tots ben guapos amb les nostres disfresses i vam acabar ben cansats però molt contents perquè ens vam fer un fart de ballar. Així doncs, esperarem amb moltes ganes per repetir l'any vinent!

El dia de la dona

Conmemoren un gran día

Sònia Abad
Educadora social

El 7 de març es va organitzar una sortida per anar acompanyant dels familiars a escoltar com cada any el manifest amb motiu del 8M a l'Ajuntament de Mollet.

Malauradament, el mal temps ens va jugar una mala passada i no vam poder anar-hi. Tot i així, des de la Immaculada, no volíem deixar de celebrar aquest gran dia. Per això, vam lluir igualment els símbols de la Dona a la nostra roba que havíem estat confeccionant durant la setmana entre tots per portar-lo el dia de la sortida. A més, vam decidir llegir el nostre propi manifest per recordar la importància de seguir reivindicant els drets de les Dones.

Les nostres misses

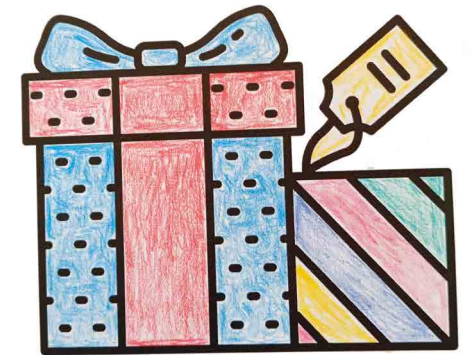
Paqui López i Carme Blanch
Gerocultores

Un dissabte al mes celebren l'eucaristia a la tercera planta. D'altra banda, durant l'any es fan les celebracions eucarístiques més assenyalades en el calendari com són l'1 de juny, Dijous Sant, Dimecres de Cendra, Nadal, La Immaculada...

Totes les celebracions són obertes a tots els residents i a les famílies que hi vulguin participar.

Una vida senzilla, intensa i estimada

Treball de Vicenta Alonso

Maria Rosa va néixer el 7 d'octubre de 1933 a Santa Perpètua de Mogoda, en el si d'una família humil. Era la petita de dos germans, i per això, sempre va ser "la nena". Tenia només tres anys quan va esclatar la Guerra Civil, i el seu pare va ser cridat al front. Mentre ell lluitava, la família es va traslladar a casa dels avis per poder subsistir amb més facilitat.

Filla de teixidora i ferrer, va créixer en plena postguerra, en un entorn marcat per l'esforç i l'escassetat. Des de petita col·laborava en les tasques domèstiques: pelava patates amb habilitat i el seu germà encenia el foc perquè els pares, en arribar, trobessin el sopar a punt. Les farinetes i el pa negre van ser aliments habituals a la seva infància.

A l'edat de deu anys, la seva mestra li va confiar la cura dels seus fills, un encàrrec que Maria Rosa recordaria tota la vida com una gran responsabilitat i una experiència enriquidora. Als catorze anys, va començar a treballar en una fàbrica tèxtil. Més endavant, es va traslladar a una empresa de La Llagosta, on hi anava en bicicleta a les quatre del matí. Recordava amb somriures aquelles festes majors en què, sense haver dormit, anava directa a treballar.

La seva joventut també va estar marcada per la voluntat de formar-se: a les tardes aprenia patronatge i costura per poder confeccionar-se la roba. Aquells anys, els balls eren una de les poques diversions. Els nois demanaven ballar a les noies, però només podien fer-ho tres vegades amb la mateixa si no estaven promesos. Era un temps de normes estrictes, però també de complicitats i rialles.

Als vint anys, Maria Rosa es va prometre amb en Rafel, un jove mecànic i jugador de futbol, el petit de sis germans. Tres anys després, el 4 d'abril de 1957, es van casar a la Parròquia de Santa Perpètua, en una cerimònia senzilla i plena de significat. Van establir-se a La Florida, en una casa amb un pi imponent al jardí.

Va continuar treballant de teixidora fins al naixement de la seva primera filla. En Rafel esperava un futbolista, però els astres els van regalar una nena, i amb el temps serien tres les filles que completarien la família. La segona va arribar al cap de 21 mesos, i poc després van viure les riudes i una gran nevada per Nadal. Vivien a La Florida, on els problemes escolars eren constants: separació per sexes, mestres que venien de lluny i canvis freqüents de professorat.

Amb el temps, van intentar traslladar-se a Barcelona, però no van trobar el lloc adequat. Finalment, uns coneguts els van parlar dels pisos nous a l'entrada de Mollet del Vallès, i el Nadal de 1964 ja hi estaven instal·lats. Durant aquells anys, en Rafel va treballar a Tarragona, on la família va passar temporades: primer a la ciutat, després a Torreforta i finalment a Salou, uns anys que tots recorden amb estima.

El 1972 va néixer la tercera filla, un 31 d'octubre, el dia de la Castanyada. Va ser una alegria immensa per a tothom. Maria Rosa li havia preparat tot l'aixovar amb les seves pròpies mans: robeta de batista, jerseis, mantetes...

Amb ganes de seguir aprenent, va assistir a cursos a l'Escola de la Dona de la Diputació de Barcelona. Hi va fer classes de cuina amb la reconeguda Montserrat Seguí i va perfeccionar les tècniques de patronatge durant més d'un any.

Va ser àvia per primera vegada als 47 anys, i des de llavors, els infants van ser una de les seves grans passions. Va cuidar amb amor tots els nets i netes que anaven arribant: una nena primer, després dos nens que es porten quatre setmanes, una nova neta quatre anys més tard, i finalment, dos nets més de la filla petita. La família es va anar fent gran, i ella mai va deixar de tenir un gest, una paraula o un joc per a cadascun d'ells.

Les celebracions sempre van tenir un paper important a casa seva. Les mones de Pasqua, que feia una per a cada família; les coques i pastissos per als aniversaris, sempre adaptats a l'estació de l'any. Li encantava reunir la seva gent i mantenir viva la tradició.

Va celebrar amb il·lusió els 50 anys de casada amb en Rafel, amb una excursió a Sant Miquel del Fai i un bon dinar envoltats d'amics i família. També els 60 anys, tot i que amb una trobada més íntima. Sempre ha dit que ha tingut una vida plena al costat del seu marit, i que va poder complir un dels seus grans somnis: viatjar per gairebé tot el món.

Maria Rosa és, per a nosaltres, una gran mare, una dona forta, generosa i plena de vida. Amb el seu exemple ha sabut transmetre'ns valors, afecte i un profund amor per la família.

T'estimem.

Maria Rosa Garriga Serra, filla de Maria Rosa Serra

Diada de Sant Jordi

Ana Morales González
Infermera responsable higienic-sanitari

Com cada any la Immaculada surt al carrer aquest dia tant senyalat per Catalunya!!

Amb ajuda de familiars ens organitzem per la sortida uns dies abans i així poder sortir amb el màxim de residents i/o usuaris de centre de dia.

Des de fa uns anys que anem al parc de les pruneres i creiem que el canvi a aquesta zona és molt positiu ja que és més ampli i està millor adaptat per persones amb mobilitat reduïda, com és el nostre cas.

Aquesta vegada hem passejat per les parades de llibres i roses i hem gaudit molt enraonant, veien a coneguts pel carrer i a familiars de residents que ja no hi son amb nosaltres. És un moment de trobada i alegria.

També hem aprofitat per fer una donació a l'associació Mollet contra el càncer, que es fa sempre que podem.

A la tornada el personal sanitari ha fet un cop de mà a una família que necessitava ajuda i la resta han anat per la plaça Prat de la Riba i també hem passat per l'Església Sant Vicenç per veure les obres acabades. Allà hem fet un petit descans. Tot seguit hem tornat al centre.

Quina sorpresa quan hem tornat!!! La paradeta que ha muntat el taller "fil a l'agulla" al jardí ha estat tot un èxit. Feliç diada a tots!!

Una jornada de joia i molta solidaritat

Alumnes 4rt ESO
Lestonnac

Vam tenir l'oportunitat de fer un servei comunitari en una residència gràcies a una activitat escolar, una experiència que ens va deixar grans ensenyaments i moments inoblidables amb els residents. Des del primer moment, ens sentim molt benvinguts entre la multitud i motivats per compartir experiències amb les persones grans que hi resideixen.

Durant les nostres visites gaudim molt de moments inoblidables amb tots els presents fent diferents activitats. Alguns dies jugàvem al bingo, altres ballàvem, jugàvem a pilota... Creant un ambient càlid i proper entre tots nosaltres.

Com a activitat final, vam voler deixar un petit record de la nostra visita. Els regalem unes polseres fetes amb molt d'afecte amb ells perquè puguin recordar sempre que algú es preocupa per ells i que no estan sols, que sempre els guardarem un lloc al nostre cor. El somriure a les cares i les paraules d'agraïment ens van omplir el cor d'alegria, sens dubte va ser el millor dia de tots, saber com vam marcar molt amb tan poc.

Aquesta experiència ens ha ensenyat la importància de la solidaritat i el valor de compartir moments amb els qui més ho necessiten. Sens dubte, esperem tornar aviat per continuar compartint somriures i bons moments.

Andreu Piñero

Treball de Chari Rufino

Vaig néixer a Águilas, un poble molt bonic de província de Múrcia. Quan tenia 4 anys i estava a punt d'acabar la guerra civil, amb la mare i els meus tres germans grans, vam venir a Mollet per retrobar-nos amb el pare que venia del front de Toledo. Al principi vam viure amb uns tiets que ja feia un temps que estaven aquí però ben aviat vam anar a viure a Sant Fost on el pare va trobar feina de pastor. Els pares van tenir dos fills més, una nena que va morir en néixer i un noi.

De petit anava a l'escola de Sant Fost però amb 13 anys vaig començar a treballar amb el meu cunyat que era guixaire. Més tard, com que la pols del guix em feia mal als pulmons, em van trobar feina a la DERBI, on vaig començar a fer de mosso dels torners. M'agradava molt l'ofici de torner i vaig demanar que m'ensenyessin a fer anar el torn. Volia tenir un ofici. Sempre he estat mot inquiet i vaig anar canviant de feina fins a convertir-me en un bon torner. Em vaig establir pel meu compte un temps, però més endavant em van oferir feina de cap de taller en un parell d'empreses diferents. Al cap d'uns anys, amb un conegut vam decidir muntar un taller i establir-nos pel nostre compte, vam muntar una petita empresa amb alguns treballadors. La feina sempre ha estat una part molt important de la meva vida.

Entre mig vaig conèixer la meva dona, la Mercè. Ens vam conèixer al ball, al Tabarán. Ella tenia 15 anys i jo 21, encara no havia fet la mili, que em va tocar a Lleida. Ens vam estar escrivint durant la mili i al tornar, després de festejar durant 6 anys, ens vam casar i vam tenir dos fills, que han ampliat la família amb 4 nets i dos besnets. Aquest mes de maig hem fet 61 anys de casats.

Sempre hem estat vinculats a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet, i per això vaig formar part del primer patronat d'aquesta residència. Des de que es va fundar al carrer la Pau fins fa pocs anys hi he col·laborat com a patró i com a voluntari. La Immaculada era quasi com casa meva. Ara, des del setembre del 2024, per qüestions de salut, ho és, tot i que trobo a faltar casa meva i conviure amb la Mercè (i això que cada dia em ve a veure i fer companyia).

Mercè Piñero, filla d'Andreu Piñero

La nostra mare

La Núria és nascuda a la seva Barcelona estimada un dia després del dia de Sant Jordi de principis dels anys 40 en un dels barris amb més història de la ciutat comtal: el barri del Poble Sec, per això a part de la rosa sempre li hem regalat un llibre. La mare sempre ha estat una gran lectora, li agrada llegir de qualsevol tema però sobre tot sobre la història de la seva ciutat. Llegeix el diari cada dia perquè vol mantenir-se informada sobre tot.

També li agrada molt fer labors, des de que recordem sempre ha tingut un cabdell de llana per fer alguna cosa amb mitja o un fil per fer tapete de ganxet.

La mare sempre ha estat una dona valenta, amb una energia infinita i una manera de fer que només ella té: dolça, decidida i amb un sentit de l'humor que ens fa riure fins i tot en els moments més difícils, sempre té una paraula d'ànims per tothom que se li acosta i és molt amiga dels seus amics.

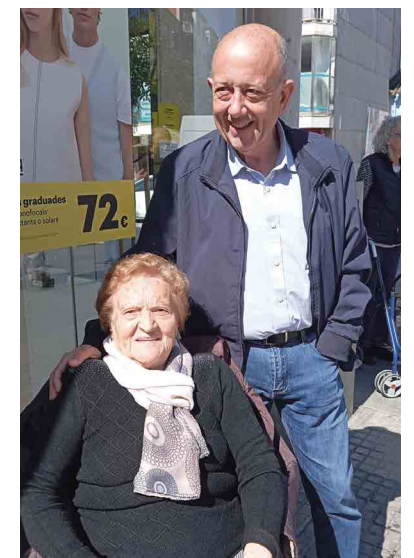
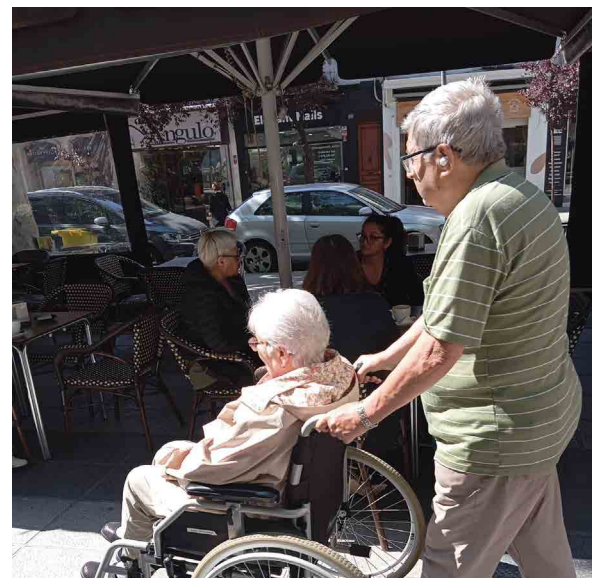
Ha estat una mare dolça, tendra, sempre present... però també ferma i valenta quan calia. Amb ella, els seus fills hem après què volia dir el respecte, l'esforç i fer les coses ben fetes. La seva manera d'educar-nos, amb amor però també amb límits clars, ens ha ajudat a ser qui som avui. Sempre ha estat una figura de referència: afectuosa, generosa i amb una força interior que impressiona.

Ara rep aquest regal d'amor de les seves dues netes, l'Ona i la Laia, que la tracten amb un respecte i estima que per a la mare representa un agraïment etern. No només se'n sent molt orgullosa, sinó que valora la tendresa amb la que la tracten, retornant-li multiplicat per molt, el que ella ha sigut capaç de donar durant tot la seva vida.

Mònica i Oriol, fills de Núria Marsal

Sortida Fira Sant Ponç

Marta Vidal Negre
Fisioterapeuta

La fira de Sant Ponç és una de les fires més antigues i tradicionals de Catalunya i està dedicada a les herbes aromàtiques i a productes relacionats amb l'alimentació.

Diu la llegenda que quan Sant Ponç va arribar a la ciutat de Barcelona i va veure tanta misèria, va començar a preparar remeis naturals amb herbes, per curar als malats. En agraïment la ciutat va crear aquesta fira en el seu honor.

Com cada any els nostres residents, acompanyats de familiars i voluntaris, hem sortit a visitar la Fira de Sant Ponç del nostre poble. Ens va acompanyar el bon temps i vam poder passejar per totes les parades. N'hi havia de plantes aromàtiques, de detalls fets a mà, però com cada any, i com a bons llaminers que són, la que més els hi va agradar va ser la parada de pastissos artesans del Centre Ocupacional El Bosc. Vam comprar uns pastissos i també ens van obsequiar amb unes magdalenes boníssimes que es van menjar per berenar.

Després de visitar la fira vam aprofitar per fer una passeig pel centre i ens ho vam passar molt bé.

Decorem el centre

Sònia Abad
Educatora social

A la Immaculada, sempre estem fent coses, no ens avorrim mai! Ens agrada celebrar totes les festes i implicar-nos al màxim. Per això, aprofitem cada festivitat o època de l'any per decorar el nostre centre.

Aquesta decoració, la fan els nostres propis usuaris i residents amb la seves mans. Les arts plàstiques és una manera molt entretinguda de treballar la psicomotricitat que a més, els fa passar estones molt divertides. A més, el fet de relacionar aquestes manualitats amb una època i/o festivitat ajuda a situar-los en el temps i l'espai. Per tant, no només es tracta de fer la nostra residència més bonica, sinó també són activitats que els ajuda a nivell físic i cognitiu.

Enguany, per exemple, des del taller de costura es va fer una decoració a l'entrada basada en carbasses per l'època de la tardor. No només, es decorar les l'entrada sinó també les plantes.

A molts dels nostres avis els hi agrada pintar, els entreté i els estimula pintar. Així doncs, tot els dibuixos que realitzen també són utilitzat per decorar les plantes. És casa seva i això fa que encara ho sigui més.

Un poquito de mí

Soy Luisa Grima Flores (hija de Antonia y de Pedro).

Nací hace 86 años en Turre, un pequeño pueblo de la provincia de Almería. Soy la mayor de cinco hermanos, siendo los otros cuatro varones. Quizás por ello desde pequeña desarrollé el espíritu de cuidar, acompañar y tirar siempre hacia adelante.

Mi vida me tenía guardada una historia de amor muy especial. Mi marido Sebastián era de Girona y en uno de sus viajes al sur, llegó montado en su Vespa ... y me conquistó. Yo al principio no le entendía porque hablaba un castellano muy fino, con un fuerte acento catalán, y yo, que no había salido de mi pueblo, hablaba un castellano de Turre. Así que imagínense el “pupurri” de conversación entre el catalán y la andaluza ... jera para vernos!

A pesar de la distancia, y del idioma, después de tres años de noviazgo, a mis 29 años de edad, nos casamos y me vine a vivir a Mollet del Vallès, primero a la calle que por aquel entonces se llamaba General Sanjurjo, y luego a la Rambla Nova.

Al principio no fue fácil. Por un lado estaba muy contenta con mi marido, pero no tenía a nadie de mi familia cerca. Tuve mucha suerte porque mis vecinos y amigos se convirtieron en familia. Me arroparon mucho, me adapté pronto y Mollet acabó convirtiéndose en mi hogar (tengo el corazón partido entre Turre y Mollet).

Tuvimos 2 hijas “muy bonicas”, una morena “mi Encarna” y una rubica “mi Antonia” (lo mejor que me dejó mi marido antes de marcharse hace ya más de tres décadas). Durante todo el tiempo que no ha estado mi marido me he sentido muy acompañada y querida, por mis hijas y mis yernos (no podía ser de otra manera: uno turrero y otro catalán), mi familia de Turre y mi familia de Girona. He tenido la suerte de estar rodeada de personas que me han acompañado en los buenos momentos y también en los más difíciles.

Siempre he sido una persona alegre, sociable, y habladora. Me encantaba quedar con familia, amigos y conocidos, compartir comidas largas con sobremesas eternas, jugar a las cartas, al parchís y por supuesto cocinar (primero los platos típicos de mi tierra: pelotas, trigo, gurullos, migas, potaje, cocido, ... y después los de aquí: canelons, pollastre rostit, vedella amb bolets, ...

También me han apasionado las labores: hacer bolillo, bordar, ganchillo, coser, ...

Desde hace un año estoy viniendo al Centre de Dia La Immaculada (el Cole) y me gusta desde el primer día. Fue una gran alegría encontrar aquí a Manuela, mi vecina de rellano cuando llegué a Mollet, y a otros conocidos del barrio.

Esta soy yo, Luisa. Y así ha sido mi vida: sencilla, llena de amor, con muchos y buenos recuerdos y alegría.

Luisa Grima i filles

Ser un noi jove en el món de la gerocultura

Daouda Fofana
Gerocultor

Treballar com a gerocultor és una experiència plena d'aprenentatges i moments emotius, però també de reptes, sobretot si ets un noi jove. Encara avui, aquesta professió es veu com una feina tradicionalment femenina, fet que pot generar certs prejudici per part de les persones grans que atenem. Tot i així, cada cop hi ha més homes que es dediquen a aquest sector, demostrant que la vocació i la professionalitat no tenen gènere.

Superant estereotips i prejudicis

Quan un noi jove entra a treballar en una residència o en l'àmbit de l'atenció a la gent gran, no és estrany que es trobi amb mirades de sorpresa o comentaris del tipus “això és més una feina per a dones”. S'associa el fet de cuidar amb la tendresa i la paciència, qualitats que històricament s'han atribuït més a les dones. Però la realitat és que cuidar una persona gran requereix moltes més habilitats: força física, empatia, capacitat de resolució de problemes i, sobretot, una gran vocació de servei.

Un altre repte és que algunes persones grans, especialment aquelles que han crescut en una societat amb rols de gènere molt marcats, poden sentir-se incòmodes rebent ajuda d'un home en aspectes com la higiene personal. Aquí és clau saber comunicar-se amb tacte, generar confiança i demostrar que el més important és el benestar de la persona atesa.

Les dificultats i els avantatges

És cert que en alguns moments pots sentir-te una mica fora de lloc en un equip on la gran majoria són dones. Però, al mateix temps, també pots aportar una presència diferent que molts residents valoren. En situacions que requereixen força física, com mobilitzar persones amb dificultats de moviment, sovint et demanaran ajuda, i això pot ser un punt a favor.

També hi ha moments molt gratificants. Molts avis agraeixen tenir algú amb qui parlar d'interessos diversos, i sovint es crea un vincle especial amb aquells que veuen en tu un net, un fill o, simplement, una persona que els escolta i els tracta amb respecte.

El futur de la gerocultura: cap a una mirada més inclusiva

El sector de l'atenció a la gent gran necessita cada cop més professionals, i és essencial que s'entengui que no és una feina exclusiva de cap gènere. A poc a poc, la societat comença a acceptar que els homes també poden ser excel·lents cuidadors i que l'important no és si ets home o dona, sinó la manera com fas la teva feina.

Trencar estereotips no és fàcil, però cada vegada hi ha més nois joves que s'endinsen en aquesta professió i obren camí per a les generacions futures. El més important és tenir passió pel que fas i entendre que cuidar algú és una de les tasques més boniques i necessàries que existeixen.

Conclusió

Treballar com a gerocultor sent un noi jove pot tenir els seus desafiaments, però també és una oportunitat per demostrar que el més important en aquesta feina és la vocació i la humanitat. Amb empatia, professionalitat i dedicació, es pot canviar la visió de la societat i fer que aquesta professió sigui cada cop més inclusiva per a tothom.

Treball de Rosa Serra

Grup de suport i ajuda mútua la Immaculada

Un espai per compartir emocions i experiències

Anna Duran Grau
Psicòloga

Aquest any 2024 s'ha iniciat un grup de suport i ajuda mútua per a familiars de persones usuàries de centre de dia i residents. Tot va començar amb una proposta de participació voluntària a totes les famílies i va sortir un grup de vuit persones que ens hem anat trobant una vegada al mes.

Aquest grup està pensat amb la idea d'alleugerir la sobrecàrrega de la persona cuidadora i com a un espai on compartir experiències, dubtes i sentiments que es generen depenent de l'estat del familiar.

Ens hem anat reunint l'últim dilluns de cada mes i hem parlat de temes relacionats amb la cura personal com la identificació de les emocions, tècniques de relaxació, d'higiene del son, etc i hem fet psicoeducació parlant de temes de mobilització del familiar o d'estratègies per poder comunicar-nos millor amb ells.

També hem parlat del dol i de la pèrdua, ja que malauradament al llarg de l'any ens han deixat alguns dels familiars de les integrants del grup.

Amb el pas de les sessions hem establert un vincle de confiança, respecte i generositat que ens permet passar una estona tenint cura de nosaltres mateixes per poder continuar cuidant a la gent que estimem.

Escrit sobre la comissió de disfàgia

Ana Mª Morales González
Infermera i Responsable higiènic-sanitari

La disfàgia és una alteració al empassar els aliments ja siguin líquids, sòlids o inclús la pròpia saliva. La persona amb disfàgia té dificultat per formar el bolus alimentari a la boca o dificultat en desplaçar el bolus des de la boca fins l'estomac.

És una malaltia amb alt risc pneumònies i aspiracions, cada vegada més freqüent degut a l'envelliment de la població i a l'augment de l'esperança de vida. Pot provocar problemes respiratoris i nutricionals. Per evitar-ho és important realitzar un bon pla de cures específiques. És molt important detectar-ho per iniciar el tractament com seria el canvi de consistència i exercicis per millora a l'hora d'empassar l'aliment.

És per això, que des del centre tot i que teníem un circuit establert per diagnosticar, detectar i tractar les disfàgies junt amb el CAP i l'Hospital, aquest any hem creat la comissió de disfàgies al nostre centre.

En un inici es va iniciar amb la Fisioterapeuta i la RHS, que van estudiar cas per cas els residents i usuaris amb disfàgia. Vam agafar grups pilot, amb residents que ens poden expressar el que senten i els seus gustos. També es van designar diferents auxiliars de cada servei com a formadores i referents a l'hora de detectar i supervisar junt amb la infermera l'alimentació i els hàbits de cadascú. S'han comprat nous coberts amb diferents textures i gots de disfàgia nous per tothom que ho necessiti. D'aquesta manera podem personalitzar i filar més prim a l'hora d'adequar les dietes.

Som conscients que hi ha algunes broncoaspiracions que són molt difícils d'evitar però estem segurs (ja que fem registres específics) que hem millorat i reduït les sobre infeccions respiratòries que es poden ocasionar degut a aquest problema de salut.

Creiem que tot això pot millorar la qualitat de vida de la nostra gent gran i ens fa créixer professionalment a l'hora que innovem en aquest àmbit.

DONACIONS

Ajuda'ns a ajudar

Ajuda a canviar vides avui mateix. Fes una diferència significativa a la vida de la nostra gent gran donant ara a la nostra fundació. Cada contribució compta, junts podem construir un present millor per a aquells que alguna vegada van construir el nostre futur.

Fes la teva donació ara i marca la diferència a les seves vides!

<https://fcapimmaculada.cat/donacions/>

Qui som, què fem

Rosa Prat
Directora

La Residència de la Fundació Casa Asil Parroquial de la Immaculada fou inaugurada l'1 de juny de 1978, amb una primera seu al carrer La Pau, i des del mes de maig de 2001 està al carrer Sant Jordi. Presta un servei d'acolliment i assistència integral de qualitat a persones grans, en règim substitutori de la llar en la modalitat de residència assistida les 24 hores o en el servei de centre de dia.

La Fundació està inscrita en el registre de Fundacions del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, qualificada com a fundació privada de beneficència sense afany de lucre.

La Residència és centre col·laborador de la Generalitat de Catalunya i oferta els següents serveis: el servei residència assistida amb un total de 38 places, i el servei de centre de dia amb 32 places, amb places privades, públiques i subvencionades per la pròpia fundació, en ambdós serveis. Des de fa poc temps tenim un nou servei, l'atenció domiciliària.

Les tasques de direcció recauen en Na Rosa Prat Esquirol com a Directora Tècnica.

Serveis: llargues estades, centre de dia, i servei atenció a domicili.

L'equip de professionals: està integrat per servei mèdic, infermeres, auxiliars de clínica, fisioterapeuta, educadora social i animació, treballadora social, psicòloga, manteniment, cuina pròpia amb dietes específiques, podòloga, servei de neteja, bugaderia, perruquera, servei religiós, servei òptic-auditiv i servei bucodental. També comptem amb una xarxa de voluntaris.

Característiques arquitectòniques i ambientals: edifici d'ús exclusiu consta de quatre plantes, aire condicionat i calefacció a tot l'edifici, i plaques solars. Té quatre menjadors amb sala de TV i jocs, sala d'estimulació i animació, sala de fisioterapeuta, sala de visites, solàrium, sala de reunions, oratori, perruqueria, tot exterior i jardí a la planta baixa. Disposa de càmeres de vigilància, wifi, de dos ascensors de sis i catorze places.

Habitacions: individuals i dobles. Totes les habitacions són exteriors i amb terrassa. Totes amb bany adaptat i exteriors, equipades amb llits elèctrics articulats, ajudes tècniques (grues, cadires de bany, trapezis, matalàs antiescares, coixins antiescares...) presa de TV, dispositiu d'avís d'emergència, pilot nocturn i amb mobiliari ergonòmic.

Activitats i sortides: les activitats desenvolupades en el centre contempen tant el nivell assistencial com el sociocultural, lúdic i terapèutic, com ara tallers de manipulació, d'estimulació cognitiva, de memòria, de musicoteràpia, de jardineria, de mobilitat i de relació. Actuacions musicals i teatrals, sessió de cinema. Xerrades i col·loquis adreçats als familiars i personal. Sortides a l'exterior un cop per trimestre, com per Carnestoltes, Sant Jordi, Sant Ponç i excursions de tot el dia un cop l'any.

Servei religiós: Celebració de l'eucaristia i administració de la comunió amb la celebració de la paraula. Administració del sagrament de la Santa Unció, celebració comunitària de la penitència i celebracions especials.

Situació: al centre neuràlgic de la població de Mollet del Vallès. Dues estacions de RENFE, servei de bus a Barcelona, Granollers, Caldes, Badalona, Sabadell i poblacions dels voltants, servei de bus interurbà.

Mollet del Vallès, maig 2025

Necrològiques 2024-2025

Un any més volem recordar la pèrdua dels següents residents que han deixat des del mes de juny del 2024 fins a la publicació de la "La Beira" actual.

**Clementa
Martinez
Estrada**
Resident del
04/12/2017 al
23/06/2024

**Dolores
Rozas
Guerrero**
Resident del
26/09/2022 al
28/06/2024

**Ana
Benjumea
Benjumea**
Resident del
07/01/2020 al
03/07/2024

**Carmen
Ruiz
Lozano**
Resident del
13/02/2023 al
07/07/2024

**Francisco
Mas
Oñate**
Resident del
26/10/2022 al
13/07/2024

**Antonia
De La Cruz
Ruiz**
Resident del
01/03/2012 al
24/07/2024

**Soledad
Gasca
Sancho**
Resident del
12/04/2021 al
17/09/2024

**Maria
Duarte
Duarte**
Resident del
17/05/2022 al
03/01/2025

**Joana
Gete
Badia**
Resident del
21/01/2021 al
30/01/2025

**Dulce
Gómez
Gómez**
Resident del
02/02/2023 al
03/03/2025

**Natalia
Oliveras
Buxaderas**
Resident del
02/11/2023 al
21/03/2025

**Antonia
Mesalles
Ybars**
Resident del
24/04/2019 al
23/03/2025

**Concha
Catala
Olaria**
Resident del
30/07/2018 al
26/03/2025

Parlem de tu, però no pas amb pena. Senzillament parlem de tu, de com ens vas deixar, (...) de les teves coses parlem i també dels teus gustos, del que estimaves i el que no estimaves, del que feies i deies i senties, de tu parlem, però no pas amb pena. I a poc a poc esdevindràs tan nostra que no caldrà ni que parlem de tu per recordar-te, a poc a poc seràs un gest, un mot, un gust, una mirada que flueix sense dir-lo ni pensar-lo.

Miquel Martí i Pol

Fundació La Immaculada

FENT FAMÍLIA

Sant Jordi, 2 · T. 93 544 52 28

08100 Mollet del Vallès

fundacio@fcapimmaculada.cat

www.fcapimmaculada.cat

 residencia_laimmaculada

 F_Immaculada

Distinció Cívica de l'Ajuntament de Mollet del Vallès
a la Residència La Immaculada - 2011

La Beira

núm. 21 • any 2025